

Τίμησαν τους πρωτομάρτυρες του Κυπριακού Αγώνα

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Κύπρου](#)



Τρισάγιο τελέστηκε στη μνήμη των Ηρωομαρτύρων Μιχαλάκη Καραολή και Ανδρέα Δημητρίου στα Φυλακισμένα Μνήματα, το οποίο οργανώθηκε από την ΠΑΣΥΔΥ, το Συμβούλιο Ιστορικής Μνήμης Αγώνα ΕΟΚΑ 1955-1959, τους Συνδέσμους Αγωνιστών ΕΟΚΑ και το Ίδρυμα Απελευθερωτικού Αγώνα ΕΟΚΑ 1955-1959 την επέτειο του απαγχονισμού τους (10 Μαΐου). Το Τρισάγιο τέλεσε εκ μέρους του Μακαριωτάτου ο Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αρχιμ. Ιωάννης Ιωάννου. Παρέστησαν και κατάθεσαν στεφάνι και Υπουργοί, Πολιτικοί, Αρχηγοί, οι συγγενείς των ηρωομαρτύρων και άλλοι εκτιμητές της θυσίας τους.

Οι Μιχαλάκης Καραολής και Ανδρέας Δημητρίου έσυραν πρώτοι το χορό της λευτεριάς στο σχοινί της αγχόνης. Ήταν οι πρώτοι αγωνιστές του απελευθερωτικού αγώνα της ΕΟΚΑ που καταδικάστηκαν σε θάνατο. Θυσίασαν τη νεανική τους ζωή για την απελευθέρωση της Κύπρου, για την Ένωσή της με την

Ελλάδα. Ούτε για δεσμευμένη ανεξαρτησία αγωνίστηκαν, ούτε για πράσινες γραμμές, ούτε για γραμμές Αττίλα.

Ήταν Πέμπτη μετά το Πάσχα, 10 Μαΐου 1956, όταν οι δυο νέοι πότισαν με το αίμα τους το δέντρο της κυπριακής ελευθερίας. Ο Άγγλος δυνάστης θέλησε με τον απαγχονισμό τους να εκφοβίσει τους αγωνιστές και να καταπνίξει το κίνημά τους. Θέλησε να προκαλέσει αισθήματα τρόμου στον κυπριακό Ελληνισμό και αποστροφή στη μεγάλη επαναστατική προσπάθεια. Το αντίθετο, όμως, συνέβη. Οι αγωνιστές δυνάμωσαν, πείσμωνσαν και γιγαντώθηκαν.



Το πρωί της 10ης Μαΐου πρώτος απαγχονίστηκε ο Καραολής και λίγο αργότερα ο Δημητρίου. Η αγχόνη είχε στηθεί μέσα στο «προαύλιο» της φυλακής, ενώ μετά την εκτέλεση οι Βρετανοί, δεν απέδωσαν καν τα σώματα των νεκρών παλικαριών στις οικογένειες τους, ώστε να ταφούν σωστά. Αντίθετα, τους έθαψαν μέσα στη φυλακή σε έναν ειδικό χώρο, όπου μετέπειτα έθαψαν και άλλους, και σήμερα είναι

τόπος προσκυνήματος. Πρόκειται για τα λεγόμενα φυλακισμένα μνήματα.

Οι δυο ήρωες Μιχαλάκης Καραολής και Ανδρέας Δημητρίου οδηγούνται μαζί στο ικρίωμα της αγχόνης. Με το κεφάλι ψηλά ψάλλουν τον Εθνικό ύμνο. Άλλωστε ο απαγχονισμός τους αποτελεί τη λύτρωση τους από τα φρικτά βασανιστήρια των Άγγλων στρατιωτών. Όπως αναφέρει και ο ήρωας Ανδρέας Δημητρίου μέσα από τις φυλακές: «(...)βλέπω την αγχόνη σαν ένα σωτήρα ο οποίος σώζει το θύμα από τα νύχια του δημίου του».

Οι δύο νέοι έγιναν στο εξής αχώριστο δίδυμο. Στην Ελλάδα, που έδιναν κι έπαιρναν οι διαδηλώσεις για την Κύπρο, άπειρες οδοί και πλατείες σε κάθε μικρή ή μεγάλη πόλη, μετονομάστηκαν σε Καραολή και Δημητρίου. Η είδηση της εκτέλεσής τους έκανε το γύρο του κόσμου, ξεσηκώνοντας την κατακραυγή της παγκόσμιας κοινής γνώμης ενάντια στην πάλαι ποτέ βρετανική αυτοκρατορία.



Ακόμα περισσότερο στο εσωτερικό της χώρας. Μιας Βρετανίας που στα μέσα της δεκαετίας του '50 αγωνιζόταν να διατηρήσει κάτι από την παλιά αποικιοκρατική της αίγλη. Η Κύπρος αντιμετωπιζόταν σαν το τελευταίο προπύργιο σε μια σειρά «εδαφικών απωλειών». Αλλά ο λαός της Κύπρου είχε διαφορετική γνώμη.

Στην Ελλάδα, την προηγούμενη της εκτέλεσης, έγινε πρωτοφανούς έντασης διαδήλωση στο κέντρο της Αθήνας. Το πράγμα ξέφυγε από κάθε έλεγχο και σημειώθηκαν βίαιες συγκρούσεις μεταξύ αστυνομίας και διαδηλωτών που κατέληξαν στο θάνατο 4 ατόμων και στον τραυματισμό 200.

Το παράδειγμα των Καραολή-Δημητρίου έδωσε φτερά στους Κύπριους πατριώτες και ενίσχυσε τον αγώνα τους για μια ελεύθερη Μεγαλόνησο. Για ό,τι καλό έγινε για την υπόθεση της Κύπρου τις τελευταίες δεκαετίες, τα δύο εκτελεσμένα παλικάρια έδωσαν τα πάντα και ο λαός τούς χρωστάει αιώνια ευγνωμοσύνη.

